

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

arculcsapás

a napokban túlléptem a hetvenen és amikor masinámat most önsajnálattal verem az évtizedek maradandó nyomása alatt ködösen szítál szemem ami miatt túlzott hangerővel kés alá cipelne környezetem amely szándékban persze a racionális érvek tagadhatatlanok bár pontosan sosem tudni hol a határ mikor a másikat kés alá tolom és hol a kibiceknek semmi sem drága bölcsülő időkben fogant tanulsága hiszen az orvosi pániktól kezdetek óta ájulós lévén könnyen billenek át még szeretteim körében is a szorongás lélektani miéértjén rég sejtve mindenkiben lüktetnek kívülről elérhetetlen hálózatok melyek kínnal szótt feszültségében megtapad a magány halkan bezárt ajtók szomorú tekintetek kinyújtott puha simogatások mögül elszívárog a drága részvét akár az életedet végig kísértő szerénység s végül hogy ne emelkedhess a múlás pillanatnyi kis előjogokkal tűzdelt ravatalára megsuhint az utolsó kanyarban a létezés közönyös arculcsapása mit nyafogsz mikor a legközelebbiekből sokan ilyenkor már régen szétszórva köcsögben vagy a föld alatt nyugszanak gyáva önző agg hát gyorsan hunyd magad minden önmutogatás nélkül

arculütés

említettem már hosszan tartó ösztönös írogatás után egyszer csak váratlanul a szakmai elithez képest jócskán megkésve persze megérintett a szavak magánya melyek évezredes gyötrelmek változásaival az állandó érintkezések ellenére valami különös ketrecekbe vannak bezárva riadt hangzásukkal maguk előtt tolva aktuális korok üzenetét némiképp érzékeltetve az idő elporlott évszázadai mögött hol rémlik aprócska vigasz és merre a sötét s miként lehet belekapaszkodni a törékeny szinonimákba hogy se a textus se az ember ne maradjon árva ha az érintkezés fölös igényének gyanújával a másiknak odaszól aztán amikor árnyalni kezdjük a képet ez a kétely is megmarad ugyan valahol ám utóbb a létbe vetettségek is kohéziója támad nemzedékek során kezded megmászni a szemantikai létrákat és a nyelvi összefüggések is egyre finomulnak most bennem rokon jelentések képlékeny törvényei dúlnak amikor az *arculütés* címszavára rányilaz a gyakrabban használatos *pofon* később hosszabb meditálással meglelem a hasonlóság mellett e fogalom miért csak elfogadott rokon hiszen ütni sokfélen lehet utóbbit viszont illik tenyérrel

arcvonal

lelkemben militáns indulatok sohasem dúltak ezért gyakran némi rezignációval követem a tág történelmi múltat és azok önelégült mítoszait nem vitatva olykor föl kellett emelni a kiélezett kardot s valahogy szóra bírni a nehezen elsüthető mordályokat később a hazafi sorozatlövőből kerepelhetett sokat bár az újkori históriában máig nem értem hősi halottaink miért fetrengtek majd kétezer kilométerre a don kanyarnál az iszonytató vérben és miért szórt atomokat a világ fejére a jenki de hiszen a nagy világegésekről bölcseket nemigen mondott még senki talán kis szomszédunk a szobafestő-mázoló – olvastam egy könyvet a háborúról hát az egész csak nagy marhaságnak volna jó így nem kell élénk fantázia ahhoz miként estem át a sorozáson ha édes hazám kedve dohos pufajkába rántott meredek hegyoldalon szuszogva teljes menetfelszerelés alatt pedig szerelmi bánatában lázár tizedes egyedül elűzte volna a fél nato hadat de a hadászygyakorlaton magam is megtettem a magamét amikor virtuális vezérként az arcvonalat alakítva üvöltöztem – libasorba zárkózz és a káromkodástól összeomlott mögöttem a parancsnoki sátor

